

Και ὕστερα! Δὲν ἔμπορεῖ βέβαια νὰ τελειώσῃ ἔως ἐδῶ, κάτι χρειάζεται ἀκόμη. Τί; . . .

Και ἐνῶ ἀρχίζω νὰ στενοχωροῦμαι καὶ νὰ θεωπεύω εἰς μάτην τὸ ἀλατισμένον μου μέτωπον, μικρὰ ἀλιευτική λέμβος μ' ἕνα ψαρῶν μέσα περὶ νᾶ ἐμπρός μου καὶ λοξοδρομεῖ αἴφνης γοργῶς φεύγουσα πρὸ τῆς θεάς τῶν περικαλλῶν ἐκείνων μορφῶν, αἵτινες κάθηνται ἐπὶ τοῦ πλησίον βράχου. Αὐτὸ ἐχρειάζεται καὶ εἰς ἐμέ :

Αἱ, ψαρᾶ μου, τί; Τρομάζεις;
Τέτοια κάλλη δὲν ξανάειδες
Καὶ τὸ δρόμο σου ἀλλάζει
Καὶ τὴ βάρκα πᾶς ἄλλου.
— Μὴν τῆς νόμισες νεράιδες
Γιὰ νυφούλας τοῦ Ἰαλοῦ;

Καὶ λοιπὸν ἡ κεφαλὴ μου ἀλατισθεῖσα ἀπὸ τριάκοντα λουτρά κατῶρθωσεν οὕτως ἐκ τοῦ προχειροῦ νὰ γενήσῃ εἰκοσιτετράδα στίχων; Ὡ τῆς εὐτοχίας!

Ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ θαλασσίου ἄλατος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶχον μέχρι τοῦδε τὴν ἰδέαν ὅτι ἀλμυρίζει μὲν τὸ σῶμα — καὶ διὰ τοῦτο ἐγνώρισα μάλιστα ξανθὴν κόρην ἢ ὁποία ἐφοβεῖτο νὰ κάμῃ πολλὰ θαλάσσια λουτρά διὰ νὰ μὴ χάσῃ. . . τὴν γλυκύτητά της — νοστιμίζει ὅμως τὸ πνεῦμα. Τόσον ὥστε κατ' ἐμέ εἶνε ἀσυγχώρητος ἄνθρωπος λέγων ἀνοησίας. . . μετὰ τὸ θαλάσσιον λουτρόν του. Ἀλλὰ τὴν ποιητικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἄλατος ἐντελῶς ἠγνόουν, διότι ἴσα ἴσα οἱ πλείονες τῶν ποιητῶν μας εἶνε ἀνάλατοι — καὶ διὰ τοῦτο εὐκολὰ βρωμίζουσι. . .

Ἐν τούτοις ὁ ἥλιος δύνει μαλθακώτατα ἀνάμεσα εἰς τὰ ῥόδουσύνεφά του, τὰ ὁποῖα ἀπλώνονται γύρω ὡς ἀπαλὰ βελούδινα προσκέφαλα ἑτοιμα νὰ δεχθῶσι τὴν κουρασμένην ἐκ τοῦ ἡμερησίου δρόμου ὀλόχρυσον κεφαλὴν του, καὶ μετὸν ἥλιον μαζί δύνουσι καὶ ὅλοι οἱ ἐπίγειοι ἥλιοι οἱ ὁποῖοι ἔλαμπον καὶ μ' ἐθέρμαινον μάλιστα τριγύρω μου τόσον ὥστε μετενόησα διότι δὲν εἶχα πάρῃ μαζί τὴν ὀμβρέλαν μου.

Ἡ θάλασσα γίνεται σκιερά, φαϊά, ἢ ξηρὰ σκοτεινὴ, ἢ φύσις ὅλη ἤρεμος, ἀκινήτουσα ἐν μελαγχολίᾳ, ἐμπνέει τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο τῆς ἐσπέρας συναίσθημα, ὅτι μετὰ τῆς ἡμέρας ἧτις παρήλθε, παρήλθεν ὁμοῦ καὶ τῆς ζωῆς μας μία ἡμέρα. Ἀλλ' ὁ ἦκιστα φιλοσοφῶν στόμαχός μου ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν του, ἐπαναστατεῖ δημηγορῶν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων του, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τὴν ὥραν τοῦ κατεπάτησεν ἢ κακὴ του γειτόνισσα καρδιά, καὶ μετὰ φέρει ἐκόντα ἄκοντα πρὸς τὴν ἀντίπεραν ἀκτὴν τοῦ νέου Φαλήρου, ἵνα ἐξαφανίσω ζεῦγος ὀπτῶν τρυγόνων ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ πινακίου μου, καὶ βαυκαλώμενος εἶτα ὑπὸ τῆς γλυκυτάτης μουσικῆς τοῦ *Φιλήμορος καὶ τῆς*

Βαυκίδος εὐρὼ κατάλληλον καὶ ἀρμόζον μέλος πρὸς τοὺς στίχους ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἐνέκλειον ἀγράφους ἐν τῇ μνήμῃ.

Χαῖρε λοιπὸν, προσφιλὴς ἀκτὴ, ἀγαπητοί μου βράχοι! Οἱ ἄλλοι σᾶς ἐγκατέλειψαν εὐθὺς ὡς παρήλθον αἱ καλάσας ἡμέραι, ὅπως συνήθως ἐγκαταλείπουσι τοὺς φίλους ἐν τῇ δυστυχίᾳ των, ἀλλ' ἐγὼ πιστὸς ὡς ὁ κύων, τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν φέρω σύμβολον πίστεως. . . ἐπὶ τοῦ λαϊμοδέτου μου, θὰ ἔρχωμαι ἐνίστε νὰ σᾶς παρηγορῶ τὸν χειμῶνα καὶ νὰ ἐνθουμούμεθα μαζί τὰς καλὰς μας ἡμέρας· καὶ ὅταν ἐπιστρέφω εἰς τὰς Ἀθήνας θ' ἀποκομίζω πάντοτε εἰς ἀνάμνησιν ὀλίγην ἄμμον ἐκ τῆς παραλίας σας διὰ τὸ μελανοδοχεῖόν μου καὶ πολὺ πολὺ ἄλας διὰ νὰ ἀλατίζω ὄχι μόνον τὰ φαγητά μου, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἀνάλατα πράγματα, τὰ ὁποῖα σωρηδὸν μὲ τριγυρίζουσι, τὰς πατριωτικὰς ἐπιδείξεις, τὰς καλὰς συστάσεις τῶν ἐφημερίδων, τοὺς ἐπιταφίους λόγους, τοὺς προστατευτικούς φίλους — καὶ πρὸ πάντων αὐτὴν τὴν ἀνάλατον φλυαρίαν μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ἡ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

EN NEA YOPKH

Ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τοῦ ἐν τῷ προτελευταίῳ φύλλῳ τῆς « Ἐστίας » δημοσιευθέντος ἄρθρου τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Α. Ν. Ρούκη περὶ τοῦ πυροσβεστικοῦ σώματος τοῦ Βερολίνου εἰς τῶν διαπραπῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν ἡμῶν καὶ τῆς « Ἐστίας » φίλος εὐμενῆς ἀνακοινῶ ἡμῖν ἐξ εἰδικοῦ γαλλικοῦ συγγράμματος τὴν ἐπομένην διήγησιν περὶ τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας ἐν Νέα Ἰόρκῃ, ἐξ ἧς καταφαίνεται ἡ θαυμαστὴ ἀληθῶς τελειότης τοῦ κλάδου τούτου παρὰ τοῖς Ἀμερικανοῖς, ὑπερακοντίζουσα πᾶν ὅτι κατῶρθωσαν μέχρι τοῦδε τὰ ἄλλα ἔθνη ἐπὶ τούτου.

Ἡ διήγησις ἔχει ὡς ἔπεται :

— Συνέπεσε νὰ ἰδῆτε τοὺς ἀνθρώπους μου εἰς τὸ ἔργον; μετὰ ἠρώτησεν ὁ διοικητὴς τῶν πυροσβεστῶν τῆς Νέας Ἰόρκῃς συνταγματάρχης κ. Gicquel? εἰς ὃν φίλος τις μετ' εἶχε παρουσιάσει.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη· ἀλλὰ πολὺ ἐπεθύμουν νὰ τοὺς ἰδῶ, διότι ἡ φήμη αὐτῶν εἶνε παγκόσμιος.

— Λοιπὸν τὴν νύκτα τῆς αὐρίου σᾶς προσκαλῶ νὰ παρασταθῆτε εἰς μίαν τοιαύτην ἀπόπειραν. Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εἰσηρχόμεθα βαδίζοντες ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν πυροσβεστῶν τῆς 18 ὁδοῦ, ἐν ᾧ πάντες ἐκοιμῶντο, πλὴν τοῦ σκοποῦ, ὅστις καὶ ἦλθε νὰ μᾶς ἀνοίξῃ. Ἐν τῷ μέσῳ

τῆς αἰθούσῃς ἀπαστράπτει ἡ ἀτμοκίνητος ἀντλία πρὸς τὰριστερὰ ὁ κώδων τοῦ συνθήματος δεξιὰ ἠλεκτρικὴ συστοιχία χρησιμεύουσα ἵνα σημειώ- νη τὸν ἀριθμὸν τῆς συνοικίας, ἐν ἣ ἐκρήγνυται ἡ πυρκαϊὰ καὶ εἰς τὸ βῆθος στάβλοι, ἐνθα μέ- νουσι δύο λαμπεροὶ ἵπποι, πληρέστατα ἐπισεσαγ- μένοι καὶ μόνον τοῦ χαλινοῦ δεόμενοι· ἐκατέρω- θεν δύο κλίμακες ἄγουσιν εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ἀνδρῶν τοῦ δευτέρου πατώματος. Ὁ διοικητὴς μὲ τοποθετεῖ παρὰ τὸν τοῖχον, μοὶ οἶδει τὸ ὄρολό- γιον του (τὸ ἰδικόν μου ἐσημείωνε μόνον τὰ πρῶ- τα λεπτά) καὶ μοὶ λέγει:

— Σταθῆτε αὐτοῦ, καὶ μετρεῖτε τὰ δευτερό- λεπτα.

Δίδω τὸ σημεῖον· ὁ κώδων τοῦ κινδύνου σημαί- νει. Τότε συμβαίνει τι παράδοξον καὶ ὡς διὰ μαγείας: ὁ ἠλεκτρισμὸς ἀνοίγει τὰς θύρας καὶ ἀπολύει τοὺς ἵππους, οἵτινες ἐξορμῶντες τῶν στά- βλων, ἔρχονται καλπάζοντες καὶ τοποθετοῦνται ἐκατέρωθεν τοῦ ῥυμοῦ τῆς ἀντλίας. Οἱ ἄνδρες καταβαίνουνσιν ἐν σπουδῇ τὰς κλίμακας· εἰς προσαρτᾶ εἰς τὴν ἄμαξαν τὰ λωρία τῶν ἵππων, ἄλλος τοποθετεῖ τὸν χαλινόν, τρίτος δὲ τις ῥί- πτει φωσφορικὸν πυρεῖον εἰς τὸ πετρέλαιον τῆς μηχανῆς, καὶ ἐν τῷ ἄμα εὐρίσκονται πάντες εἰς τὰς ἐπὶ τῆς ἀμάξης θέσεις των. Ὁ ἡνίοχος λαμ- βάνει τὰ ἴνια. — « Ἐτοιμος! » φωνάζει καὶ αὐ- τοστιγμῆ ἐξορμῶσιν εἰς τὴν ὁδόν. Παρατηρῶ τὸ ὄρολόγιόν μου: ἐννέα δευτερόλεπτα εἶχον πα- ρέλθει! Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν κατάπληξίν μου. Ἐ, λοιπόν! τὸ αὐτὸ πείραμα ἐπανελήφθη εἰς τρεῖς διαφόρους σταθμούς, καὶ εἰς τοὺς τρεῖς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἐπετεύχθη, ἡ αὐτὴ ἰλιγγιώ- δης ταχύτης. Ἐν τινι σταθμῷ μόνον οἱ ἄνδρες ἐχρειάστησαν δώδεκα δευτερόλεπτα. Ὁ διοικη- τὴς προσκαλεῖ τὸν λοχαγόν, καὶ τῷ λέγει ξηρῶς δεικνύων με: « Παρίσταται εἰς ξένους ἐνταῦθα. » Ὁ λοχαγὸς ἐρυθριᾷ, συναίγει τοὺς ἄνδρας του, ἀναθιβάσει αὐτοὺς εἰς τοὺς κοιτῶνας, κατακλίνε- ται καὶ ὁ ἴδιος, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ σημάνω καὶ πάλιν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Τὴν φορὰν αὐ- τήν, πρὶν ἢ παρέλθωσι τὰ ἐννέα δευτερόλεπτα, ὁ λόγος ἦτο ἐν τῇ ὁδῷ.

Μοὶ ἀρέσκει ἡ τοιαύτη ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια.

— Καὶ τώρα, μοὶ λέγει ὁ διοικητὴς, μάθετε ὅτι καθ' ὅλην τὴν πόλιν ὑπάρχουσι κιβώτια τη- λεγραφικὰ πολυάριθμα, διανεμημένα οὕτως, ὥστε οὐδεμίᾳ οἰκίᾳ νὰ ἀπέχη αὐτῶν πλειότερον τῶν πεντήκοντα βημάτων. Ὁ ἰδιοκτῆτης, παρ' ᾧ ἦθε- λεν ἐκτραγῆ πυρκαϊὰ, δὲν ἔχει ἢ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ κιβώτιον καὶ νὰ πληξῆ ἐν χειριστήριον· ἐν τῷ ἄμα ὁ κώδων τοῦ κινδύνου σημαίνει, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς συνοικίας, ἐν ἣ ἐξερράγη τὸ πῦρ, γνωστο- ποιεῖται εἰς ὅλους τοὺς σταθμούς· αἱ πέντε πλη- σιέσταται εἰς τὴν πυρκαϊᾶν ἀντλία ἐξέρχονται, πᾶσαι δὲ αἱ ἄλλαι ἴστανται ἔτοιμα ἵνα κινήσω- σιν εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον. Εἰς νέαν τηλεγραφι-

κὴν πρόσκλησιν καταφθάνουσιν ἀμέσως ἄλλαι πέντε αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ἐπομένην περίμετρον καὶ οὕτως ἐφεξῆς, ἀναλόγως τῆς σφοδρότητος καὶ τῆς προόδου τοῦ πυρός. Μετὰ μίαν στιγμὴν θέ- λετε τὸ ἰδεῖν».

Πράγματι, κατὰ τὰς 3 μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς αὐτῆς νυκτός, εἰς τὴν λεωφόρον β, ὁ διοικη- τῆς ἀνοίξας ὁ ἴδιος ἐν ἠλεκτρικὸν κιβώτιον ἔδωκε τὸ σύνθημα πυρκαϊᾶς. Ἐκράτουν καὶ παρετήρουν τὸ ὄρολόγιόν μου: τέσσαρα καὶ ἡμισυ λεπτά μετὰ τὴν τηλεγραφικὴν πρόσκλησιν, ἐνώπιόν μου, ἐπὶ τῆς λεωφόρου, πέντε ἀτμοκίνητοι ἀντλία εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἔργον, καπνίζουσαι καὶ ἔτοιμαὶ νὰ ἐκσφενδονήσωσι στήλας ὕδατος.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ οἱ ἄνδρες ἐπα- νήλθον εἰς τοὺς στρατώνάς των. Πάντα ταῦτα εἶχον συμβῆ, χωρὶς οὐδεὶς τῶν κατοίκων τῆς Νέας Ἰόρκης, οὐδ' αὐτῶν τῶν γειτόνων, νὰ ἀφυπνισθῆ.

M. Toutain.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κ. κρύπτει τὰ χρόνια του.

Ἐρωτηθεὶς προχθὲς περὶ τῆς ἡλικίας του ἀπαντᾷ τόσον ἀπίστευτα, ὥστε εἰς τῶν φίλων του ἀνακράζει:

— Καλὲ τί λές; ἐσὺ θὰ εἶσαι, φίλε μου, τώρα σωστὰ πενήντα πέντε ἐτῶν.

— Ἀπατᾶσαι, ἀγαπητέ, θὰ ἐννοῆς βέβαια τὸν ἀδελφόν μου μὲ τὸν ὅποιον εἴμεθα δίδυμοι. Ἐκεῖνος εἶνε τώρα πέντε χρόνια ἑπιθαμένος.

— Γιατί δὲν ἔφαγες, Γεωργάκη, τὴ σοῦπά σου οὔτε τὸ κρέας;

— Μοῦ πονεῖ, μαμά, τὸ δόντι μου ἐδῶ δεξιὰ.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Γεωργάκης ἀρπάζει δύο μῆλα, ὧν τὸν ἐν καταβροχθίζει τάχιστα.

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπες πῶς ἔχεις πονόδοντο;

— Τὰ μῆλα τὰ μασσῶ ἀπ' ἐδῶ ἀριστερὰ, μιμά.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πάντοτε οἱ ἄλλοι ὑπῆρξαν ἀγνώμονες πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ οὐδέποτε πρὸς ἐκείνους.

Οἱ κάλλιστοι φίλοι εἶνε οἱ κινδυνωδέστεροι ἐχ- θροί, διότι γνωρίζουσι ποῦ καὶ πῶς δύνανται νὰ μᾶς πειράξωσι.

Ἡ ζωὴ ὁμοιάζει πρὸς βιβλίον, τὸ ὅποιον οἱ μὲν μωροὶ φυλλομετροῦσιν ἐπιπολαιῶς, οἱ δὲ φρό- νιμοὶ ἀναγινώσκουσι μετὰ προσοχῆς, διότι γνω- ρίζουσι ὅτι ἅπαξ μόνον θὰ τὸ ἀναγνώσωσι.